

Hendrik Marsman

A Crooked Flower in Cosmos' Flailing Mouth

Hendrik Marsman

A Crooked Flower in Cosmos' Flailing Mouth

Table of contents

4	Foreword
6	Ending
8	Passing
10	Shadow
12	Vigil
14	Lex Barbarorum
16	Invocatio
18	Hiddensoe
20	The Parted
22	The Stranger
24	The Crossing
26	Heimwee
28	Les Soldats de Dieu
32	Death struggle
34	Resistance
36	Afterword and credits

Foreword

This book is created as a commemoration to Hendrik Marsman, for all the works that he left behind and the inspiration that he has given us. Because most of his works were never translated, most people have never had the chance to read his work; we want to change that.

That is why we created just that, a small booklet to start, 14 poems, carefully translated to leave the original meaning and flow intact, while still being enjoyable and readable by the broader public.

This is not the end; only a beginning of what we see as a passion that has given us a lot and what we feel deserves to be given back.

Six years ago, we decided to change our name. Things change, and this should be reflected. Nomen est omen.

Hendrik Marsman wrote gut-wrenching, harrowing poetry, a dark vitalism at the basis, vibrant and volatile. He died at the age of 40, torpedoed by Germans while crossing the Channel.

He did not fear death, he feared not living. He despised the false hope of religion and embraced human fallibility. In his poetry, he moves from cold, factual monograms to fleeting, ethereal visions without losing the momentum that drives him: to live.

His work is an example, and a constant reminder. We will honour that.

Terzij de Horde

Ending

Athwart the horde

never did a flower signal slide
against the precipice of my twilit night,
where I, arched over the edge of space
the scent of ages pour from the chalice of air

and alike float, a late, slender flower,
on the slowed measured beat of time

Einde

Terzij de horde

nooit gleed een bloemsignaal
tegen de steilte van mijn schemernacht,
waar ik, gewelfd over den rand der ruimte,
den geur der eeuwen puur uit de bokaal der lucht

en zelfde drijf, een late, smalle bloem,
op den verloomden maatslag van den tijd

Passing

Woes touch his passing,
the plane is blind
and eyes burn deeper than the mark

oh, boundaries, horizons and flux.

set apart the world will burn:
a crooked flower in cosmos' flailing mouth

but when the shades slid before his eyes,
the world made a quarter turn.

Gang

Smarten tasten zijn gang,
het vlak is blind
en oogen branden dieper dan het doel

o, grenzen, horizonten en vervloeien.

terzijde zal de wereld branden:
een scheeve bloem in wapperenden mond der ruimte

maar toen de luiken gleden voor zijn oogen,
draaide de wereld zich een kwartslag om.

Shadow

Joy is ember-burnt:
ashes and suffocating

suffer till cross' stretch
from night's embracing

life has bled
to all the spans
no lily death's salute
from these loins exuding

torture, one rushing,
beguiles me this ending

shimmering crossling
at sky's ending.

Schaduw

Vreugde is zwartgebrand:
asch en omwalming

lijden tot kruis zich spant
uit nachts omarming

leven is weggebloed
naar alle wenden;
geen witte doodengroet
breekt uit de lenden

martel, één ruischeling,
lokt mij dit enden:

scheemrende kruiseling
aan hemels enden.

Vigil

Sea, storm and darkness
and eternities break in the night;
my burden of firmaments
is greatly allayed

the fire shivering vigil
I can no longer keep
I am entirely drained

give me your gloaming
give me your grey wind

Wacht

Zee, storm en duister
en eeuwigheden breken in den nacht;
mij worde dracht van firmamenten
zeer verzacht.

ik kan der vuren huiverende wacht
niet langer hoeden
ik ben gansch ontkracht

geef mij uw schemering
geef mij uw grijzen wind

Lex Barbarorum

Hand me a knife.
I want this black, sick spot
from my body cut.

I have slowly raised my stature whole.

I have heard, that I have said
in a shivering, dark shudder:
I acknowledge but óne law:
to líve.

all those pining away to some sorrow,
betray it and I refúse that.

Lex Barbarorum

Geef mij een mes.
ik wil deze zwarte zieke plek
uit mijn lichaam wegsnijden.

ik heb mij langzaam recht overeind gezet.

ik heb gehoord, dat ik heb gezegd
in een huiverend, donker beven:
ik erken maar één wet:
léven.

allen, die wegwijnen aan een verdriet
verraden het en dat wil ik niet.

Invocatio

Let me, in your manes' cloak, sleep
wrap my wild heart in your twilight
banish the glow from my eyes' vales
and unfold your window in the night.

for I am tired, the day has beaten me
with fire and wine from its withered well
my fear petrified frail rosebushed borders
I am blindly consumed by sol's swell.

swathe my head and may the timid hands
hidden in the sheaths of your gown's folds
anchor themselves to the hillsides
through which dusk's heartbeat holds.

and take my mouth, for her dried-up flames
scorch for the shadow of your blood
dew my voice with shimmering glosses
and with gentle courage my eyes hood.

let me, in your manes' cloak, sleep
wrap my wild heart in your twilight
banish the light from my eyes' vales
and unfold your window in the night.

Invocatio

Laat mij in uwer haren mantel slapen
en leg uw donker om mijn wilde hart,
verban het licht uit mijner oogen dalen
en vouw uw venster open in den nacht.

want ik ben moe, de dag heeft mij geslagen
met vuur en wijn uit zijn verweerde bron
mijn angst versteende teere rozenhagen:
ik ben een blindelings bezetene van zon.

omhul mijn hoofd en laat de schuwe handen,
verborgen in de scее van uw gewaad,
zich ankren mogen aan de heuvelflanken,
waardoor de hartslag van den schemer waart.

en neem mijn mond, want haar verdroogde vlammen
verzengen naar de schaduw van uw bloed,
bedauw mijn stem met schemerende glanzen
en gord mijn oogen aan met zachten moed.

laat mij in uwer haren mantel slapen
en leg uw donker om mijn wilde hart,
verban het licht uit mijner oogen dalen
en vouw uw venster open in den nacht.

Hiddensoe

Bronze boat

the surge
of your sides
thrusts
a knife
into the night

silv'ry death

moon
that to shards
the dagger
of the bough
on the wall
of night
struck

foam

riffs of blood

Hiddensoe

Bronzen boot

de sprong
uwer flanken
stoot
een mes
in den nacht

zilveren dood

maan
die de dolk
van den boeg
aan den muur
van den nacht
tot scherven
sloeg

schuim

flarden bloed

The Parted

The room empty.
a sallow grizzled night.
a shimmering that transcended death.

we are lying lonely on the black bier
and will soon strand on the shoals

are we floating to death
or in circles?

the roses are blackening in your hair

where are your hands?

De gescheidenen

De kamer leeg.
een vale grauwe nacht.
een schemering die aan den dood ontsteeg

wij liggen eenzaam op de zwarte baar
en zullen weldra op de klippen stranden

drijven wij naar den dood
of in den ronde?

de rozen worden zwarter in uw haar

waar zijn uw handen?

The Stranger

Leave me be.
this is the severing of our paths.
thou hast led me to the furthest edge.

but turn back here, do not weep.
thou canst not stride beside me this final trek
nor I with thee, thou wilt walk this alone.

yet thou art wholly pledged to me:
I have given thine blood the cimmerian kiss
of them, that above death have risen,
above life. I am their emissary.

I bide your arrival.

whilom drinking of death and calignosity,
the black wine from this chalice, lone,
we, sweepingly, shall sink into one
and eternal be.

farewell,
return shall not be mine.
but thou thyself will come, later.
godspeed, the water,
is calling for the third time.

De vreemdeling

Laat mij alleen.
dit is de tweesprong onzer wegen.
gij hebt mij tot den versten rand geleid.

maar keer hier om, ween niet.
gij kunt den laatsten tocht naast mij niet schrijden,
noch ik met u, gij laat hem eens alleen.

gij zijt mij nochtans onverdeeld verpand:
ik heb uw bloed den donkren kus gegeven
van hen, die boven dood en leven
ontstegen zijn. ik ben hun afgezant.

ik beid uw komst.

wij zullen eens den zwarten wijn
van dood en donker uit één beker drinken,
wij zullen stromend in elkaar verzinken
en eeuwig zijn.

vaarwel.
ik keer niet weer.
maar gij komt zelve, later.
vaarwel, het water
roept voor de derde keer.

The Crossing

The lone black boat
fares in the deep of night
through a darkness, wild and great
towards death, towards death.

I lie deep in the moaning hold
cold and afraid and alone
and cry for the bright land
that behind the horizon disappeared
and cry for the dark land
that weakly on the horizon appeared.

one who is struck by love
and by blood is overpowered
has not experienced the darkest,
life has not passed away for good;
for the ultimate defeat
the heart suffers in the struggle with death.

oh! the journey to the eternal land
through a darkness, somber vastness
with the fear, never relenting
that death is not the end.

De overtocht

De eenzame zwarte boot
vaart in het holst van den nacht
door een duisternis, woest en groot
den dood, den dood tegemoet.

ik lig diep in het kreunende ruim,
koud en beangst en alleen
en ik ween om het heldere land,
dat achter den einder verdween
en ik ween om het duistere land,
dat flauw aan den einder verscheen.

die door liefde getroffen is
en door het bloed overmand
die ervoer nog het donkerste niet,
diens leven verging niet voorgoed;
want de uiterste nederlaag
lijdt het hart in den strijd met den dood.

o! de tocht naar het eeuwige land
door een duisternis somberen groot
in de nooit aflatende angst
dat de dood het einde niet is.

Heimwee

The times are black.
we were born aeons and aeons too late.
wrapped in a mantle, by an
angel on weatherlit passage lost
and filled with imperishable homesick desire
to see the King for Whom I would have wanted to fight,
I march toward Death

and who had wanted to be a warrior
in the most passionate of times,
must now in late feral words essay
of centuries, obscured into tales
-dark and ablaze- of Crusades
and Cathedrals.-

Heimwee

De tijden zijn zwart.
wij zijn eeuwen en eeuwen te laat geboren.
in een mantel gehuld, door een
engel op weerlichten doortocht verloren
en door het onuitroeibaar heimwee vervuld
den Koning te zien voor Wien ik had willen strijden,
schrijd ik naar den Dood

en die een krijgsman had willen zijn
in de harstochtelijkste aller tijden,
moet nu in late verwilderde woorden gewagen
van eeuwen, die versomberden tot verhalen
– duister en vurig – van Kruistochten
en Kathedralen. –

Les Soldats de Dieu

The room is black.
etched in the windows, sharply, is the night
as a diamond, bare and bright.

I sit beside the bed
and hold the dying man's palm to soothe
yet he has turned himself to the side
for the last fight, eye for an eye
with God and Death, tooth for a tooth.

he hears the trembling march of soldiers
striding past the streets of eternity.
he has left his life behind, the day's been burned.

oh! for one hour of the snowwhite times
that we on quick, impetuous horses
tempestuously crossed the radiant morning

but life and love became to him a legend

he says:
'give me a sword'
the soldiers' arrival more and more imminent.
then, an indivisible moment passed:
'you, Radiguet? you, who by my side,
a black angel, God would fight!'
but Raymond, he who has been silent his entire life,
is still and grabs his sword.

the fight

they man the breach

that splits the fortress of time
in the ringwall of eternity.

poor heart, poor heart.
brave, brave citadel.
one more night, one more hour, one more second.

Les Soldats de Dieu

De kamer is zwart.
de nacht staat scherp in de ramen gebrand,
hard en hel als een diamant.

ik zit naast het bed
en houd den stervende bij de hand.
maar hij heeft zich afgewend naar den wand
voor het laatste gevecht, oog om oog
met God en den Dood, tand om tand.

hij hoort den dreunenden stap der soldaten
die langs de straten der eeuwigheid schrijden.
hij heeft zijn leven achtergelaten. de dag is verbrand.

o! om één uur van de sneeuw witte tijden
dat wij op snelle onstuimige paarden
stormachtig den stralenden morgen doorreden

maar leven en liefde werd hem een legende

hij zegt:
‘geef mij een zwaard’
de soldaten komen nader en nader.
dan, een ondeelbaar oogenblik later:
‘jij, Radiguet? jij, die aan mijn zijde
een zwarte engel, God zoudt bestrijden!’
maar Raymond, die zijn leven lang heeft gezwezen,
zwijgt en grijpt naar zijn zwaard.

het gevecht

zij staan op de bres

die het fort van den tijd
splijt in den ringmuur der eeuwigheid.

arm hart, arm hart.
dappere, dappere citadel.
nog één nacht, nog één uur, nog één tel.

Death struggle

I lie heavy and mutilated in the corner of night
defenceless and blind; I wait
for a death that now finally must come.-
paradise is burnt; I taste soot,
death, fear and blood,
I am afraid, I am afraid of death.

I cannot see him,
I cannot see him,
but I feel him standing behind me
perhaps he passed right by me,
he creeps on black silent feet unseen
after life.

he is exceedingly cowardly;
he attacks in the back
he does not dare to stand against me
I would shatter his skull.
I have even now, even now, a wild untameable
desire for blood

Doodsstrijd

Ik lig zwaar en verminkt in de hoek van de nacht
weerloos en blind; ik wacht
op de dood die nu eindelijk komen moet.—
het paradijs is verbrand; ik proef roet,
dood, angst en bloed,
ik ben bang, ik ben bang voor de dood.

ik kan hem niet zien,
ik kan hem niet zien,
maar ik voel hem achter mij staan
hij is misschien rakelings langs mij heen gegaan,
hij sluipt op zwarte geruisloze voeten onzichtbaar
achter het leven aan.

hij is weergaloos laf;
hij valt aan in de rug
hij durft niet recht tegenover mij te staan
ik zou zijn schedel te pletter slaan.
ik heb nu nog, nu nog, een wild ontembaar
verlangen naar bloed.

Resistance

Then the man said: I am tired;
enemy leave me be;
I will resist no more;
I am only lying and waiting here, to see
whether I will be taken tonight.
and the priest: I bring you the Lord.
but with a final strike
he struck the crucifix from his mouth
and shrieked: leave —
do not take this final possession of mine
I will take MY sins to MY shrine.

Verzet

Toen zei de man: ik ben moe;
vijand laat van mij af;
ik verweer mij niet meer;
ik lig nog maar wat en wacht af
of ik gehaald word vannacht.
en de priester: ik breng u den Heer.
maar hij met een laatsten slag
sloeg het kruisbeeld weg van zijn mond
en krijste: ga weg —
neem mijn laatst bezit mij niet af:
Mijn zonden gaan mee in Mijn graf.

Afterword and credits

This project was initiated a few years back to accompany the sales of our cd's while on tour. The idea was to translate a few poems, print them and give them away to inspire people. Yet the plan lay dormant in a drawer for years, but then we found out that this year it would be 75 years ago that Hendrik Marsman came to his end while trying to get to England.

This set us into motion to create a more worthy vessel to spread his work outside of the Netherlands. This is surely not the end, and the idea is to translate more of his work in the future.

For years we have been working under the moniker 'Terzij de Horde', taken from Hendrik's poem 'Einde'. So one can say that Hendrik Marsman has been an inspiration for us for quite some time.

We want to thank Stephen Wilson (www.unknownrelic.com) for drawing the front cover based one of the few photos we could find of Hendrik Marsman. Next we want to thank Bram van Ijperen, he spent time discussing all the intricate details of language so we could get our translations to a higher level.

Art is formless, expression manyfold. We hope you have enjoyed these.

Thank you,

Johan, Joost, Demian, Jelle, Richard

Terzij de Horde

Original poems by Hendrik Marsman 1899 - 1940

Cover drawing

Stephen Wilson - www.unknownrelic.com

Final edit

Bram van Ijperen

Layout & illustration

Richard Japenga - www.japenga.eu

